

que, independents de la rahó y de la voluntat, determinin els debers del home dintre 'l seu estament y pels medis de que disposi, respecte á las relacions socials. Entre aquestas lleys n'hi ha una que las aplega á totas, que es dictada per la rahó inspirada per la mateixa naturalesa que queda formulada per una sola paraula, y que certa gent orgullosa y cega, se desdenya de ferne us, y intenta en va suplirla pels noms de *filantropia* y *altruisme*; aquesta agradosa paraula es la caritat, y la ley resumida per ella es: *l' amor professat al pròxim com á si mateix*.

Per practicar la caritat no's cregui pas que's re-dueixi á la simple acció de fer alguna almoyna, puig que's pot cumplir en totas las esferas fundamentals de la vida que pot l'acció individual ó colectiva contribuir al benestar y progrés d'una classe ó de la societat entera. En la esfera econòmica; en la de la científica; en la del dret; de la política y de la moral, pot l'home, una vegada atesas sas imperiosas atencions personals y de familia, practicar l'amor envers al pròxim, dedicanthi part del temps sobrer de sos quefers, sos diners, coneixements, prácticas ó quants medis tingui á ma.

Es considerat com acte caritatiu, tot aquell, que desprovist del interés y de tota vanagloria, tendeixi com á fi primordial, al amparo del menesterós, conseguintne, no obstant, l'individu que emplehi el temps sobrer de las sevas imprescindibles ocupa-